

“SÓC TU”

Hi havia un deixeble honest. El seu cor emanava un intens afany de perfeccionament. Un bon dia, cap a mitja tarda, anà a una modesta casa on vivia un iogui, i va trucar.

- **Qui hi ha?** –va preguntar el mestre des de darrere de la porta.

-*Sóc jo, respectat mestre. He vingut per rebre instrucció espiritual.*

-**Encara no estàs preparat** -va contestar el iogui, encara dins de la caseta-. **Vés-te'n tot un any a una cova i no paris de meditar. Acabat el període, torna i rebràs instrucció.**

Al principi, el deixeble es va desanimar, però estava fet un cercador, d'aquells que mai no cedeixen. Va trobar una cova i s'estigué meditant allà tot l'any. Després va abandonar la cova per dirigir-se de nou cap a la caseta del mestre. Truca a la porta.

- **Qui hi ha?** –va preguntar el iogui.

-*Sóc tu* –respongué el deixeble.

-**Si és així, entra** –va contestar el mestre–. **No hi havia lloc en aquesta casa per a DOS JOS.**

A Karim, jove gambià de 30 anys, se li acaba de morir la companya, tenen un fill. Va arribar en pastera i porta cinc anys fent horari de supermercat, ajudant molt educadament, a l'exterior del mateix, les persones a portar les compres, tot aprofitant alguna propina. Em demana si el podem ajudar a pagar en part un rebut de la llum ja que no hi acaba d'arribar i l'hi tallaran. Ho podem arreglar. Passats un dies em demana per parlar. Jo ja em poso la mà a la cartera. Ja pots comptar que

ara et demanarà per al rebut de l'aigua...! M'informa que ha trobat un treball amb diner negre de nou hores diàries amb un sou de 600 euros al mes. Em pregunta com fer-ho per pagar el “delme”, el 10% dels seus ingressos, per atendre els més pobres de Càritas. Això és el que es fa al seu país. Vaig quedar amb cara de moniato.

“L'hospitalitat és obrir les portes de casa nostra, obrir-se a l'estrany i fer-lo part del nostre món; especialment quan aquest estrany és, a més, vulnerable. Hospitalitat és fer més ampli el “nosaltres” que pronunciem... En la *bona acollida*, qui arriba no és merament tolerat, sinó celebrat. Quelcom canvia en la identitat de les dues parts: l'amfitrió i l'hoste. En el fons, qui acull a qui?” (cf. “De l'hostilitat a l'hospitalitat”, pag. 16. Quaderns de Cristianisme i justícia, núm. 196).

En un col·loqui de “La primera setmana de la discapacitat” a la biblioteca de Tordera, l'Enri, una persona discapacitada de la Fundació El Rusc, intervé per explicar-nos el que ha viscut més d'una vegada: sentir-se rebutjada de paraula o, pitjor encara, rebre una mirada despectiva pel fet de la seva minusvàlua. «**Recordo que un home em va dir 'subnormal'»,** ens explica. Un company li pregunta: “*I tu, què li vares dir?*”. Obté per resposta: “**Em vaig aguantar, vaig callar i vaig pensar que aquella persona no estava bé.** L'Enri té unes limitacions evidents però té una maduresa i uns dons que ja els voldria per a moltes persones que van de sobrades per la vida.

Com ens recorda Jean Vanier: "Només acceptant els altres podem fer caure les nostres pròpies barreres. Llavors ja no necessitarem pretendre ser intel·ligents, bones persones o savis: tothom sabrà que som simplement persones que pretenem viure i créixer juntes". En la mesura que ens relacionem amb més persones que no són del nostre grup o estatus social, anirem superant ignoràncies inicials i sorgirà la confiança. Reconeixem el "diferent" com a part d'un "nosaltres", amb capacitat per construir junts quelcom diferent del que tenim.

L'acollida hospitalària del diferent, de l'estranger... des de la fe, és un gest fet al mateix Jesús que s'identifica en cadascun d'ells: "...era foraster i em vau acollir... Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi". Aquesta serà l'única matèria de què ens examinaran al final de la nostra vida. Les filosofades, les pregàries, les celebracions... si no són per potenciar aquesta dimensió solidària, estarem perdent el temps.

En vigílies del Nadal, que tot desembolicant les figueretes per fer el pessebre, descobrim en el seu rostre totes aquelles persones "diferents" o insignificants del nostre entorn, i de més enllà, esperant amb delit que algú s'atreveixi a ajudar-les a travessar el pont que separa l'hostilitat i l'hospitalitat. Bones festes!

SOY TÚ

Érase un discípulo honesto. Moraba en su corazón el afán de perfeccionamiento. Un atardecer, acudió a la modesta casita de un yogui y llamó a la puerta.

—¿Quién es?—preguntó el yogui.

—Soy yo, respetado maestro. He venido para que me proporciones instrucción espiritual.

—No estás lo suficientemente maduro—replicó el yogui sin abrir la puerta—. **Retírate un año a una cueva y medita. Medita sin descanso. Luego, regresa y te daré instrucción.**

Al principio, el discípulo se desanimó, pero era un verdadero buscador, de esos que no ceden en su empeño. Buscó una cueva en la falda de la montaña y durante un año se sumió en meditación profunda. Aprendió a estar consigo mismo. Después abandonó la cueva y se puso en marcha hacia la casita del maestro. Llamó a la puerta.

—¿Quién es?—preguntó el yogui.

—Soy tú—repuso el discípulo.

—Si es así—dijo el yogui—, **entra. No había lugar en esta casa para DOS YOES.**